

Sygn. akt IX W 218/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: asyst. sędz. K. P.

w obecności oskarżyciela publ. M. L.

po rozpoznaniu w dniu 25/02/2016 r., 31/03/2016r. 05/05/2016 r.,

sprawy: **R. F.**

s. W. i E. z domu K.

ur. (...) w E.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 października 2015 r. o godzinie 15:20 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki F. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku ruchu i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu dla kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...), który w celu uniknięcia zderzenia gwałtownie zahamował powodując uderzenie się jednego z pasażerów, który doznał obrażeń ciała, czym kierujący pojazdem marki F. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1,4,5 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego R. F.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1,4,5 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje go, wymierzając na podstawie art. 86 § 1 kw **karę 500 (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych i opłatą w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.**

Sygn akt IX W 218/16

UZASADNIENIE

Obwiniony Rafał M. F. pracuje jako pracownik (...), osiąga dochód około(...)złoty miesięcznie, jest (...), na utrzymaniu ma jedno dziecko, na które płaci alimenty w kwocie (...).

W dniu 16 października 2015 r. około godz. 15:20 obwiniony poruszał się pojazdem marki F. o nr rej. (...) ul. (...) od ul. (...) w kierunku ul. (...). Przy bramie zjazdowej do posesji przy ul. (...) czekała na obwinionego A. T. (1), która miała z nim jechać do E.. Obwiniony jechał środkowym pasem ruchu ul (...) . Prawym pasem ruchu poruszał się (...)o nr

rej. (...) o numerze (...), którego kierowcą był M. S. (1). Pasażerką (...) była pokrzywdzona E. J. (1); zajmowała miejsce siedzące w okolicach środkowych drzwi.

Pas prawy ul (...) przeznaczony jest jedynie do ruchu pojazdów komunikacji miejskiej i taxi, oznaczony jest jako bus pas.

Autobus (...)jechał z prędkością około 40km/h. Zbliżał się do przystanku. Obwiniony poruszał się równolegle z autobusem. Zbliżając się do zjazdu na posesję (...) wyprzedził autobus i skręcił w prawo chcąc zjechać z pasa środkowego w bramę wjazdową. Wjechał częściowo na bus pas. Autobus znajdował się wówczas w odległości około 3-4 m od jego pojazdu. Widząc autobus znajdujący się na prawym pasie ruchu obwiniony zahamował w okolicach linii rozdzielającej pasy ruchu. Kierujący (...) M. S. gwałtownie zahamował aby uniknąć zderzenia z pojazdem obwinionego. W wyniku hamowania siedząca w autobusie E. J. uderzyła barkiem o słupek znajdujący się przy drzwiach autobusu. Gdy autobus zatrzymał się obwiniony dokończył manewr zmiany kierunku ruchu i po przejechaniu przez bus pas wjechał w bramę wjazdową posesji i tam zatrzymał pojazd. Kierowca (...) po rozmowie z pasażerami , z uwagi na zgłoszenie przez pokrzywdzoną uderzenia i bólu barku powiadomił o zdarzeniu policję i pogotowie ratunkowe. Pokrzywdzona została zabrana na badania do Szpitala (...) w O.. Stwierdzono u niej stłuczenie (...).W trakcie zdarzenia nie doszło do kontaktu pomiędzy pojazdami.

(dowód: notatka urzędowa k. 2, k. 16, szkic miejsca zdarzenia k. 3, protokół oględzin pojazdu F. k. 4-6, protokół oględzin (...) S. k. 7-9, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 10-11, protokół badania stanu trzeźwości E. J. k. 12, R. F. k. 13, M. S. k. 14, świadectwo wzorcowania A. k. 15, płyta (...)z monitoringu systemu (...) k. 20, protokół odtworzenia płyty k. 21, informacja z (...)k. 106, zeznania E. J. k. 102v.-103, zeznania M. S. k. 103-103v., zeznania A. T. k. 118-118v,notatka k 16)

R. F. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4, 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wyjaśnił, iż manewr wykonał prawidłowo, przed zmianą kierunku jazdy zwolnił i włączył kierunkowskaz, następnie zatrzymał się na swoim pasie ruchu aby umożliwić przejazd autobusowi. Zaprzeczył aby swoim zachowaniem zmusił kierującego autobusem do gwałtownego hamowania. Oświadczył, iż nie wie czemu kierowca autobusu hamował. Wyjaśnił, że manewr skrętu wykonał przed stojącym już autobusem.

W ocenie Sądu nie sposób podzielić wyjaśnień obwinionego ponieważ pozostają w sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności z relacją M. S. (1), E. J. (1) , A. T. (1), nagraniem z monitoringu , a także z obowiązującymi przepisami prawa o ruchu drogowym . Wyjaśnienia obwinionego zmierzają w oczywisty sposób do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przedmiotowe wykroczenie. Widoczna jest w nich próba przeniesienia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na kierującego (...) poprzez wskazanie, iż to M. S. bez uzasadnionej przyczyny gwałtownie zahamował. Twierdzeniom tym nie sposób dać wiary z uwagi na zeznania świadków i nagranie z monitoringu.

W pełni obiektywnym dowodem jest nagranie z systemu (...), z kamer umieszczonych na pobliskim skrzyżowaniu. Na nagraniu w środkowej części ekranu widoczny jest poruszający się prawym pasem ruchu autobus (...) i jadący obok niego pojazd obwinionego. Pojazdy jadą równolegle, po chwili pojazd obwinionego przyśpiesza i wykonuje manewr skrętu w prawo w kierunku prawego pasa ruchu. Na nagraniu nie jest widoczne na ile obwiniony przekroczył linię rozdzielającą pasy ruchu, jego pojazd ustawiony jest pod wyraźnym kątem do linii rozdzielającej pasy. Manewr skrętu wykonany był gwałtownie , przed czołem autobusu. Kierujący autobusem reagując na manewr obwinionego także gwałtownie zahamował, co widoczne jest na nagraniu. Po zatrzymaniu autobusu obwiniony kontynuuje wykonywanie manewru zmiany kierunku ruchu.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionego stanowiło dla kierującego autobusem zaskoczenie, a jego manewr był niespodziewany. Uzasadnione było podjęcie przez M. S. manewru obronnego w postaci gwałtownego hamowania.

Powyzszą ocenę potwierdzają zeznania A. T. (1), która czekała na obwinionego na chodniku przy ul (...) i widziała przedmiotowe zdarzenie. Świadek potwierdziła, iż pojazdy jechały równolegle, a obwiniony chcąc skręcić w prawo w jej kierunku, musiał przeciąć bus pas, zahamował dość gwałtownie przed autobusem, który znajdował się blisko pojazdu obwinionego. Świadek zeznała, iż nie jest pewna czy obwiniony wjechał na bus pas, lecz widziała, że zaczął skręcać w prawo. W jej ocenie kierowca autobusu mógł być zaskoczony tym manewrem i obawiać się, iż obwiniony wjedzie na jego pas ruchu, ponieważ pojazdy były blisko siebie. Podkreśliła, że hamowanie autobusu było gwałtowne. Zaznaczyła, że manewr wykonany przez obwinionego był nagły i mógł zaskoczyć kierowcę autobusu.

Sąd w pełni podzielił powyższe zeznania ponieważ są logiczne i spójne. Świadek w jasny i przejrzysty sposób opisała przebieg zdarzenia. Relacja ta pochodzi od osoby niezainteresowanej rozstrzygnięciem w sprawie.

Zeznania A. T. (1) korespondują z relacją kierującego autobusem, który podkreślił, że obwiniony zajechał mu drogę wjeżdżając na bus pas. Zeznał, iż gdy tylko zauważył, że obwiniony wjeżdża na jego pas ruchu, zaczął gwałtownie hamować zatrzymując autobus. Pojazd obwinionego był blisko autobusu, świadek zahamował aby w niego nie uderzyć. Zdarzenie miało miejsce w pobliżu przestanku, autobus poruszał się z prędkością około 40 km/h. M. S. zaznaczył, że w autobusie znajdowało się wielu pasażerów, jedna z pasażerek zgłosiła uraz(...)w wyniku uderzenia nim o słupek podczas hamowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadka jako logicznym i spójnym.

W ocenie Sądu, z analogicznymi względów, na podzielenie zasługują również zeznania E. J. (1). Pokrzywdzona zeznała, że z uwagi na zajmowane w autobusie miejsce nie widziała z jakiego powodu autobus zahamował. Podczas hamowania doznała urazu (...) - operowanego kilka tygodni wcześniej. Słyszała, jak kierowca autobusu krzyknął, że ktoś zajechał mu drogę. Zaznaczyła, że autobus nie jechał szybko, ponieważ zwalniał już przed przystankiem.

Mając na uwadze dokonane ustalenia Sąd uznał obwinionego R. F. za winnego tego, że w dniu 16 października 2015 r. o godzinie 15:20 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki F. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku ruchu i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu dla kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...), który w celu uniknięcia zderzenia gwałtownie zahamował powodując uderzenie się jednego z pasażerów, który doznał obrażeń ciała, czym kierujący pojazdem marki F. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Znamieniem warunkującym odpowiedzialność z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności. Zagrożenie w ruchu drogowym w danej sytuacji niewątpliwie powstało. Kierujący autobusem zmuszony został do wykonania manewru obronnego w postaci hamowania, a pasażerka w/w pojazdu odniosła obrażenia w postaci stłuczenia (...). Do zdarzenia doszło na ulicy o dużym natężeniu ruchu, w autobusie znajdowali się liczni pasażerowie.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Szczególna ostrożność polega w tym wypadku na tym, że kierujący powinien być na tyle uważny, aby zdążyć zaniechać zmiany pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub inny uczestnik ruchu był zmuszony do podjęcia manewrów obronnych. Kierujący pojazdem zmieniający kierunek jazdy musi dołożyć większej staranności niż inny uczestnik ruchu. Przy wykonywaniu tego manewru musi wykorzystać wszystkie dostępne mu sposoby, aby wykonać ten manewr bezpiecznie. Powinien on upewnić się czy manewr jaki chce wykonać nie spowoduje utrudnienia w ruchu lub jego zagrożenia.

Obwiniony wykonując manewr zmiany kierunku ruchu wykonał go nagle, bez zachowania szczególnej ostrożności przez co zmusił kierującego autobusem do podjęcia manewru obronnego w postaci gwałtownego hamowania. Jak

wskazują omówione dowody manewr wykonany przez obwinionego był niespodziewany, stanowił dla kierującego autobusem zaskoczenie; obwiniony zaczął zjeżdżać na bus pas, po którym poruszał się wówczas autobus kierowany przez M. S. nie ustępując pierwszeństwa przejazdu temu pojazdowi. Oceny powyższej nie zmienia fakt, iż obwiniony po rozpoczęciu manewru zmiany kierunku jazdy na przebiegający w prawo zatrzymał się w niewielkiej odległości od autobusu. Zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu winien unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, ruch ten utrudniać, narażać kogokolwiek na szkodę. Obwiniony, zgodnie z treścią art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym zobowiązany był ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Wykonując opisany manewr nie zachował szczególnej ostrożności. Ustąpienie pierwszeństwa oznacza –art. 2 pkt 23 prawa o ruchu drogowym, powstrzymanie się od ruchu jeśli ruch ten mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku ruchu albo istotnej zmiany prędkości. Reakcja obronna pokrzywdzonego w postaci hamowania wynikała z sytuacji, jaką zobaczył na drodze. Z racji kierującego autobusem wynika jednoznacznie, iż obwiniony wjechał na jego pas ruchu znajdując się zaledwie kilka metrów przed autobusem, po czym zatrzymał się. Manewry podjęte przez pokrzywdzonego miały na celu uniknięcie kolizji i jak wynika z okoliczności zdarzenia okazały się skuteczne. Do kontaktu pojazdów nie doszło. M. S. zaznaczył, że w autobusie znajdowało się wielu pasażerów, w tym osoby z dziećmi. Manewr wykonany przez obwinionego był niebezpieczny i stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych. Odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości czynu, spełnia swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej oraz zmotywuje obwinionego do przestrzegania obowiązujących przepisów.

Wobec skazania Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w wysokości 120 złotych i opłatą w kwocie 50 złotych.